

at denne Regering havde iagttaget. Jeg tænker her paa Oprettelsen af Fagforningsgarderne. Dette var et Misgreb af en særdeles alvorlig Karakter, mod hvilket det ved denne Lejlighed maa være tilladt at nedlægge en meget bestemt Protest. Ganske uforenelig med Begrebet Neutralitet er selvfølgelig dette at udstyre den ene Part i en Konflikt med Beføjelse som Ordenshaandhæver. Det vidner om en mærkelig Nervøsitet, at en ellers saa klarhjernet Mand som Justitsministeren kan komme ind paa den Slags Handlinger.

Som et Udslag af Nervøsitet vil jeg ogsaa betragte det, at Statsministeren, saa ofte der var Lejlighed til det, i sine Udtalelser omkring paa Møder sagde, at denne faglige Storkamp var tilsigtet benyttet politisk mod Ministeriet. Det var en Udtalelse, som maaske nu bagefter forstaas bedre, end den blev forstaaet de Gange, den blev fremsat under Konfikten. Bagefter forstaar vi jo alle, at det, som Statsministeren og „Social-Demokraten“, der gentog dette ved mange Lejligheder, har tænkt paa, maa have været Hr. Lyngsies Virksomhed. Man maa have befrygtet en politisk Bagtanke bagved det, og det maa være dette, man har tænkt paa; men man gav beklageligvis denne Udtalelse en saadan Form, at mange, der læste den, maatte tro, at det var f. Eks. de fule Konservativer, som misbrugte denne faglige Storkonflikt til et politisk Angreb paa Ministeriet. For mit Partis Vedkommende kan jeg sige os absolut fri for ethvert Forsøg i den Retning og maa derfor beklage, at Statsministerens Udtalelse har haft den Form, som den har haft.

Nu skete der dette, at Konfikten den 16. Maj skærpedes, som Statsministeren sagde, ved at man udvidede Arbejdskampen til at omfatte Landbrugseksporten. Statsministeren brugte her et af disse ejendommelige, lidt mystisk iklædte Udtryk, som han ynder at bruge. Han sagde, at det var trods et givet Tilsagn, men man fik ikke at vide, fra hvem dette Tilsagn var. Det kan vel vanskeligt have været fra andre end Hr. Lyngsie, at dette Tilsagn var givet; men hvorfor saa ikke sige lige ud, at det, der skete den 16. Maj, altsaa var et Brud paa et Tilsagn overfor Statsministeren — saaledes maa vi opfatte det —, givet af en af Statsministerens Partifæller? Og det var dette, der førte Statsministeren ind paa, som han sagde, den frygtelige Tanke at ordne Forholdet ved Lov. Der er ingen, der vilde kalde det en frygtelig Tanke, om Statsministeren havde tænkt sig at ordne dette Forhold ved Lov — det

kunde Statsministeren jo have Lov til at forsøge, men det, man bebrejder ham, er, at han vilde ordne det ved en foreløbig Lov. Det er det, hvorom Debatten drejer sig. Ingen vilde have bebrejdet Statsministeren, om han havde fremsat et Lovforslag her i Tinget og ladet det gaa den normale Vej.

Den Udvidelse af Konfikten udenfor Landets Grænser, som fandt Sted, var for øvrigt af en saa betænkelig Karakter, at der ikke skarpt nok kan protesteres imod, at Midler af denne Art tages i de hjemlige Lønkampes Tjeneste. Nu kom imidlertid Forliget, og hvis man saa fra Ministeriets og dets Venners Side havde tiet stille, var der ikke blevet nogen Anledning til hele den Debat, der finder Sted her i Dag. Men man kunde ikke tie stille, man var saa glad ved den Idé, man havde faaet, man syntes, den var saa fortræffelig, at den maatte ud, om den saa skulde ud gennem Sidebenet, og saa kom den virkelig ogsaa ud gennem Sidebenet: den kom ud gennem „Fyens Venstreblad“.

Her staar, at det, man vilde, var, at man vilde have udstedt et Provisorium, og det hedder herom i denne Artikel — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et kort Stykke —: „Naar man fra Regeringens Side havde foretrukket denne Fremgangsmaade i Stedet for straks at indkalde Rigsdagen og fremsætte Forslag om tvungen Voldgift, var det ud fra den Betragtning, at det vilde være at foretrække at stille Parterne overfor en fuldbyrdet Kendsgerning, der i sig selv vilde medføre en øjeblikkelig Genoptagelse af Arbejdet, i Stedet for at tage en lang Rigsdagsdebat om et Voldgiftsforslag, hvis Skæbne oven i Købet var uvis.“ Denne Artikel er blevet forelagt Statsministeren af „Berlingske Tidende“, og i et Interview den 6. Juni i „Berlingske Tidende“ hedder det, at Statsminister Stauning erklærer, at de fremsatte Oplysninger i Hovedsagen er rigtige. Man maa derfor gaa ud fra, at denne Artikel virkelig giver Motiverne til, at man har gjort dette, og den stemmer jo ogsaa i det væsentlige med, hvad Statsministeren i Dag erkendte.

Nu har man ganske vist fra radikal Side sagt, at man straffes ikke for Tanker alene, og det er jo rigtigt; men her foreligger noget mere end en Tanke. Og jeg vil minde om, naar man er inde paa disse Paralleller med Straffeloven, at efter vor gældende Straffelov straffes jo Forsøg, derunder ogsaa de forberedende Forsøgshandlinger. Og det er netop saadanne, der foreligger i dette Tilfælde. Man kan derfor